

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 24. aprīlī*

Lieta C-418/06 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2006. gada 9. oktobrī iesniedza

Beļģijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja A. Ibēra [*A. Hubert*], pēc tam L. van den Bruka [*L. Van den Broeck*], pārstāves, kurām palīdz H. Giljamss [*H. Gilliams*], P. de Bands [*P. de Bandt*] un L. Gūsenss [*L. Goossens*], advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pretējā puse procesā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Nolins [*M. Nolin*] un L. Vizadžo [*L. Visaggio*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Šimans [*K. Schiemann*], J. Makarčiks
[*J. Makarczyk*] un K. Toadere [*C. Toader*] (referente),

ģenerālvokāts: P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs: M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 21. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2008. gada 10. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

¹ Savā apelācijas sūdzībā Beļģijas Karaliste lūdz Tiesu:

— atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 25. jūlija spriedumu lietā T-221/04 Beļģijas Karaliste/Komisija (turpmāk tekstā — “apstrīdētais spriedums”), ar kuru tā noraidīja prasību daļēji atcelt Komisijas 2004. gada 4. februāra

Lēmumu 2004/136/EK par dažu izdevumu, ko dalībvalstis veikušas saskaņā ar Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantijas fondu (ELVGF), izslēgšanu no Kopienas finansējuma Garantiju nodaļa (OV L 40, 31. lpp., turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), un, pakārtoti, samazināt šai dalībvalstij finanšu korekciju, par ko ir nolēmusi Eiropas Kopienų Komisija apstrīdētajā lēmumā, līdz summai EUR 1 079 814 apmērā;

- apmierināt tās prasījumus pirmajā instancē un līdz ar to atcelt apstrīdēto lēmumu;
- pakārtoti, atcelt apstrīdēto spriedumu un, pamatojoties uz Tiesas neierobežotu kompetenci šajā lietā, samazināt Komisijas nolemto finanšu korekcijas summu līdz EUR 1 491 085.

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Izmaksu finansēšana no ELVGF*

- 2 Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regula (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.), ko groza Padomes 1995. gada 22. maija Regula Nr. 1287/95 (OV L 125, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Regula Nr. 729/70”), ievieš vispārējas normas, ko piemēro kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanai. Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.) aizvieto Regulu Nr. 729/70 attiecībā uz izdevumiem, kas radušies pēc 2000. gada 1. janvāra.

- 3 No Regulas Nr. 729/70 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 3. panta 1. punkta izriet, ka intervences, kas ir paredzētas, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgus, un ko veic saskaņā ar Kopienas noteikumiem, lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas sistēmā finansē ELVGF Garantiju nodaļa.
- 4 Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka Komisija pieņem lēmumu par izdevumiem, ko ir jāizslēdz no Kopienu finansējuma, ja tā atklāj, ka izdevumi nav veikti atbilstoši Kopienas noteikumiem.
- 5 Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkts ir izteikts tādā pašā redakcijā kā Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkts.
- 6 Regulas Nr. 729/70 8. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis saskaņā ar dalībvalstu normatīvo vai administratīvo aktu noteikumiem veic pasākumus, ko vajag, lai:

— pārliecinātos, ka fonda finansētie darījumi tiek faktiski veikti un ir izpildīti pareizi;

— novērstu un cīnītos ar pārkāpumiem;

— atgūtu summas, kas zaudētas pārkāpumu vai nolaidības dēļ.

[..]”

- 7 Regulas Nr. 1258/1999 8. panta 1. punkts ir izteikts tādā pašā redakcijā kā Regulas Nr. 729/70 8. panta 1. punkts.

B — Komisijas pamatnostādnes

- 8 Komisija 1997. gada 23. decembrī pieņēma “Pamatnostādnes attiecībā uz finansiālo seku aprēķinu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas lēmuma sagatavošanas ietvaros” (Komisijas dokuments Nr. VI/5330/97, turpmāk tekstā — “pamatnostādnes”). Tās paredz, ka iepriekš noteiktu korekciju 2 %, 5 %, 10 % un 25 % vai vairāk apmērā atkarībā no pārbaužu laikā atklātās neizpildes būtiskuma var piemērot dalībvalsts paziņotajiem izdevumiem, ja Komisijas rīcībā esošā informācija neļauj izvērtēt Kopienai ar šīm neizpildēm nodarītos zaudējumus.

C — Tiesiskais regulējums attiecībā uz pārbaudēm laukaugu sektorā

- 9 Padomes 1992. gada 27. novembra Regulas (EEK) Nr. 3508/92, ar ko izveido integrētu administrācijas un kontroles sistēmu konkrētām Kopienas atbalsta shēmām (OV L 355, 1. lpp.), 1. un 2. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis izveido integrētu administrācijas un kontroles sistēmu, kas ietver cita starpā elektronisku datu bāzi, identifikācijas sistēmu lauksaimniecībā izmantojamiem zemes gabaliem un integrētu kontroles sistēmu.

- 10 Regulas Nr. 3508/92 4. pantā ir norādīts, ka identifikācijas sistēmu lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabaliem izveido, pamatojoties uz kartēm vai zemes reģistrācijas dokumentiem, vai citām kartogrāfiskām atsaucēm, aerofotogrāfijām vai fotogrāfijām no kosmosa. Redakcijā, ko groza Padomes 2000. gada 17. jūlija Regula (EK) Nr. 1593/2000 (OV L 182, 4. lpp.), šajā pašā pantā ir paredzēts, ka tiek izmantotas datorizētas ģeogrāfiskās informācijas sistēmas (turpmāk tekstā — “GIS”) metodes, labāk ietverot ortofotografēšanu no gaisa vai kosmosa.
- 11 Regulas Nr. 3508/92 8. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis veic atbalsta pieteikumu administratīvu pārbaudi.

2. Administratīvās pārbaudes papildina ar pārbaudēm uz vietas, kas attiecas uz lauku saimniecības paraugu. Par visām minētajām pārbaudēm dalībvalstis sastāda paraugu ņemšanas plānu.

[..]

4. Valsts iestādes, ievērojot nosacījumus, kas vēl jānosaka, var izmantot uzņemšanu no attāluma, lai noteiktu un apstiprinātu lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabalu platību, identificētu kultūras un pārbaudītu to statusu.

[..]”

12 Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulas (EEK) Nr. 3887/92, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai attiecībā uz konkrētām Kopienas palīdzības shēmām (OV L 391, 36. lpp.), ko groza Komisijas 1998. gada 29. jūlija Regula (EK) Nr. 1678/98 (OV L 212, 23. lpp., turpmāk tekstā — “Regula Nr. 3887/92”), 6. pantā ir noteikts:

“1. Administratīvā pārbaude un pārbaude uz vietas tiek veikta tā, lai tiktu nodrošinātas efektīvas pārbaudes par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas.

2. Regulas (EEK) Nr. 3508/92 8. panta 1. punktā [...] paredzētās administratīvās pārbaudes ietver jo īpaši:

a) jauktās pārbaudes attiecībā uz deklarētajiem laukiem un dzīvniekiem, lai izvairītos no neattaisnojamas dubultas atbalsta piešķiršanas tā paša kalendārā gada laikā;

[..].

3. Pārbaudes uz vietas ir jāveic par vismaz būtisku pieteikumu paraugu. Šim paraugam ir jāaptver vismaz:

[..]

— 5 % atbalsta pieteikumu par “platībām” [..].

Gadījumā, kad apmeklējumos uz vietas tiek konstatēti būtiski pārkāpumi kādā reģionā vai tā daļā, atbildīgās iestādes tā paša gada laikā veic papildu pārbaudes un palielina pārbaudāmo pieteikumu procentu skaitu nākamajā gadā šajā reģionā vai tā daļā.

4. Pieteikumus, par kuriem ir veicamas pārbaudes uz vietas, izvēlas kompetentā iestāde jo īpaši, pamatojoties uz riska analīzi, kā arī iesniegto atbalsta pieteikumu raksturotspējas elementu. Riska analīzē ņem vērā:

- atbalsta summu;
- lauku skaitu platībām vai dzīvnieku skaitu, par kuriem ir prasīts atbalsts;
- izmaiņas salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu;
- iepriekšējos gados veikto pārbaūžu laikā konstatēto;
- citus dalībvalstu noteiktos parametrus;
- Regulas (EK) Nr. 820/97 pārkāpumus.

[..]

7. Lauksaimniecībā [izmantojamo] zemes gabalu platības nosaka, izmantojot visus atbilstošos līdzekļus, ko noteikusi atbildīgā iestāde un kas nodrošina tādu mērījumu precizitāti, kura ir vismaz līdzvērtīga tai, kas vajadzīga oficiāliem mērījumiem saskaņā ar attiecīgās valsts noteikumiem. Kompetentā iestāde nosaka pielāgēto robežu, ņemot vērā izmantoto mērīšanas metodi, pieejamo oficiālo dokumentu precizitāti, vietējos faktorus (piemēram, zemes gabala slīpumu un formu), kā arī sekojošā punkta noteikumus.

[..]

8. Lauksaimniecībā [izmantojamo] zemes gabalu platības apstiprina, izmantojot visus attiecīgos līdzekļus. Šajā nolūkā, ja nepieciešams, var pieprasīt iesniegt papildu pierādījumus.

[..]”

13 Regulas Nr. 3887/92 9. pantā ir noteikts:

“1. Ja atklājas, ka faktiski apstiprinātā platība pārsniedz atbalsta par platībām pieteikumā deklarēto platību, atbalstu aprēķina, balstoties uz deklarēto platību.

2. Ja atklājas, ka atbalsta par “platībām” pieteikumā deklarētā platība pārsniedz apstiprināto platību, atbalstu aprēķina, balstoties uz platību, kas tika noteikta pārbaudes laikā. [..]

[..]”

- 14 Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulas (EK) Nr. 2419/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV L 327, 11. lpp.), 31. panta 2. punktā ir noteikts:

“[...] ja platība, kas deklarēta platībatkarīgā atbalsta pieteikumā, pēc administratīvās pārbaudes vai pēc pārbaudes uz vietas pārsniedz platību, kas apstiprināta minētajai kultūru grupai, tad atbalstu aprēķina, par pamatu ņemot to platību, kas apstiprināta minētajai kultūru grupai.”

II — Tiesvedības pamatā esošie fakti, kuri izriet no apstrīdētā sprieduma

- 15 Kopš 1996. gada Beļģijas iestādes ir izveidojušas lauksaimniecībā izmantojamu zemes gabalu identifikācijas sistēmu, pamatojoties uz aerofotouzņēmumiem no ĢIS, kas ir paredzēta Regulas Nr. 3508/92 4. pantā. Lauksaimniecībā izmantojami zemes gabali tika identificēti pēc lauksaimnieku manuāli veiktajām atzīmēm uz aerofotouzņēmumiem, ko administrācija vēlāk grafiski saglabāja ĢIS.
- 16 Saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 9. panta 2. punktu un Regulas Nr. 1258/1999 9. panta 2. punktu Komisijas dienesti, kas atbild par ELVGF grāmatojumu noskaidrošanu, 2001. gada 15.–17. maijā veica pārbaudes par Beļģijas laukuugu nozari, lai noskaidrotu

grāmatojumus par 1999., 2000. un 2001. finanšu gadu. Šie dienesti konstatēja neprecizitātes Beļģijas iestāžu veiktajās pārbaudēs.

- 17 Pēc sarakstes, divpusējām sarunām starp attiecīgo dalībvalsti un Komisiju, ko paredz Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regulas (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.), 8. panta 1. punkta otrā daļa, un mēģinājumiem panākt izlīgumu atbilstoši Komisijas 1994. gada 1. jūlija Lēmumam 94/442/EK, kas izveido saskaņošanas procedūru saistībā ar Eiropas Lauksaimniecības vadības un garantiju fonda Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 182, 45. lpp.), Komisija 2003. gada 30. septembrī izdeva kopsavilkuma ziņojumu (turpmāk tekstā — “kopsavilkuma ziņojums”).
- 18 No šī ziņojuma izriet Komisija uzskats, pirmkārt, ka Beļģijas Karaliste nav ievērojusi ne Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, ne Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu, jo tā ar nokavējumu saglabāja ziņas par lauksaimniecībā izmantojamiem zemes gabaliem ĢIS, tādējādi liedzot ņemt vērā konkrētas lietas risku analizē. Otrkārt, Komisija konstatēja iepriekš minēto noteikumu pārkāpumu, jo netika samazināta atbalsta pieprasījumos deklarēto zemes gabalu platība (turpmāk tekstā — “deklarētā platība”) un/vai netika veiktas pārbaudes uz vietas, kad veiktā administratīvā pārbaude atklāja, ka deklarētā platība bija lielāka par šī paša zemes gabala ĢIS saglabāto platību (turpmāk tekstā — “ĢIS platība”).
- 19 Šajā sakarā šī ziņojuma B.7.1.1. punkts ir izteikts šādi:

“Komisijas dienesti izmeklēja neprecizitātes, ko Beļģija atklāja administratīvā pārbaudē par 1999.–2001. ražas novākšanas gadu. Izrādījās, ka Beļģijas ģeogrāfiskās

informācijas sistēma (ĢIS) ir lietderīgs instruments iespējamo neprecizitāšu vai pārkāpumu noteikšanai. Tomēr, pat ja tika atklāta starpība starp ĢIS ietvertajiem datiem un lauksaimnieku deklarētajām platībām, attiecīgi pasākumi netika veikti. Vēlākas pārbaudes uz vietas veica tikai ierobežotā gadījumu skaitā, proti, tikai, ja starpība bija lielāka par 5 % no kultūras grupas līmeņa. Atsevišķi atbalsta pieprasījumi, kuros acīmredzamas atšķirības pārsniedza 5 %, papildus netika izmeklēti un atbalsti tika izmaksāti, pamatojoties uz deklarēto platību. Ja starpība bija mazāka par 5 %, pieprasījumi nemaz netika uzskatīti par pretlikumīgiem un atbalsti tika izmaksāti bez deklarētās platības pamatojuma papildu izmeklēšanas.

Turklāt visās uz vietas nepārbaudītajās lietās lauksaimnieka deklarētā platība tika pieņemta sistēmā un norādīta iepriekš sastādītajā pieprasījuma formulārā, ko nosūtīja lauksaimniekam nākošā gadā. [..]

Beļģijas iestādes paskaidroja, ka tās uzskatīja, ka atbalsta apmēra (pār)rēķinam var izmantot tikai faktiski uzskaitītās platības.

Komisijas dienesti nepiekrīt šim argumentam, saskaņā ar kuru administratīvajā pārbaudē konstatētās atšķirības ĢIS dēļ nav izmantojamas, lai juridiski pamatotu atbalsta apmēra samazināšanu; tās uzskata, ka administratīvās pārbaudes rezultātā konstatētās neprecizitātes netika izskatītas pietiekami rūpīgi. Ir skaidrs, ka fondam zaudējumu rada Beļģijas iestāžu nesamazinātais atbalsta apmērs un/vai nepiemērotās sankcijas.”

20 Kopsavilkuma ziņojuma B.7.1.3. punktā ir noteikts:

“Jāsecina, ka Beļģija atbilstošā veidā vai saskaņā ar piemērojamā tiesiskā regulējuma normām nav veikusi noteiktas papildu pārbaudes. Nesamazinot deklarētās platības un/vai neveicot pārbaudes uz vietas, ja administratīvajā pārbaudē ir atklāti pārkāpumi deklarācijās, Beļģija ir atbildīga par pārmērīgajām Fonda izmaksām.”

21 2004. gada 4. februārī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, paredzot, ka attiecībā uz laukaugiem Beļģijas Karalistes apstiprinātas organizācijas vai organizāciju izmaksas, kas ir deklarētas ELVGF Garantiju nodaļas ietvaros par 2000.–2002. finanšu gadu, ir jāsamazina par 2 %, kas atbilst summai EUR 9 322 809, jo pakārtotās pārbaudēs bija trūkumi.

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

22 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. aprīlī, Beļģija cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Ar 2004. gada 8. jūnija rīkojumu Tiesa nosūtīja lietu Pirmās instances tiesai, kas to reģistrēja ar numuru T-221/04.

23 Savas prasības pamatojumam Beļģijas Karaliste norādīja trīs pamatus, kas ir pamatoti ar, pirmkārt, Regulas Nr. 3508/92 8. panta un Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta pārkāpuma neesamību, otrkārt, to, ka Komisija nav ievērojusi nosacījumus, kas ir

noteikti pamatnostādņēs, attiecībā uz būtisku bezdarbību Kopienu tiesību normu nepiemērošanā, un faktisko zaudējumu risku ELVGF, un, treškārt, samērīguma principa pārkāpumu, nosakot finanšu korekcijas apmēru.

24 Tā lūdz Pirmās instances tiesu daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas paredz Beļģijas Karalistei iepriekš noteiktu korekciju 2 % apmērā, vai, pakārtoti, pamatojoties uz Tiesas neierobežotu kompetenci šajā lietā, samazināt izmaksu summu, kas ir izslēgtas no finansējuma, līdz EUR 1 079 814 un, visbeidzot, piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisija lūdz Pirmās instances tiesu noraidīt prasību un piespriet Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Apstrīdētajā spriedumā Pirmās instances tiesa vispirms atzina par nepieņemamu prasījuma pamatu par lūgumu samazināt finanšu korekciju apmēru, apstiprinot, ka ELVGF lietās nav tādu tiesību normu, ar ko Kopienu tiesām būtu piešķirta neierobežota juridiskcija atbilstoši EKL 229. pantam.

27 Tad, izlemjot lietu pēc būtības, Pirmās instances tiesa šādā veidā atgādināja judikatūru ELVGF lietās:

“29 Vispirms, ir jāatgādina, ka ELVGF finansē tikai intervences, kas ir veiktas atbilstoši Kopienu regulējumam lauksaimniecības tirgus kopīgās organizācijas ietvaros (skat. Tiesas 2005. gada 24. februāra spriedumu lietā C-300/02 Grieķija/Komisija, Krājums, I-1341. lpp., 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 30 Šeit ir jāatgādina arī, ka Komisijas pienākums ir pierādīt lauksaimniecības tirgus kopīgās organizācijas reglamentējuma pārkāpumu (skat. iepriekš šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 33. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr Komisijas pienākums ir nevis izsmelošā veidā pierādīt valsts administrācijas veiktās pārbaudes nepilnību vai tās iesniegto skaitļu nepareizību, bet gan sniegt pierādījumu par nopietnām un pamatotām šaubām, kas tai radušās attiecībā uz šīm pārbaudēm vai šiem skaitļiem (skat. iepriekš šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Savukārt attiecīgā dalībvalsts var apstrīdēt Komisijas konstatēto tikai tad, ja tā pamato savus apgalvojumus ar elementiem, kas pierāda ticamas un operatīvas kontroles sistēmas pastāvēšanu. Tāpēc, ja tai neizdodas pierādīt, ka Komisijas konstatējumi ir neprecīzi, tad šie konstatējumi var būt par pamatu nopietnām šaubām par to, vai ir veikti atbilstoši un efektīvi pārraudzības un kontroles pasākumi (skat. iepriekš šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Šis Komisijai piešķirtais pierādīšanas prasības atvieglojums ir izskaidrojams ar to, ka šī dalībvalsts ir izdevīgākā situācijā, lai apkopotu un pārbaudītu ELVGF grāmatojumu noskaidrošanai vajadzīgo informāciju, un tai līdz ar to ir jāsniedz detalizēti un pilnīgi pierādījumi par pārbaudzi vai skaitļu ticamību un attiecīgā gadījumā par Komisijas apgalvojumu neprecizitāti (skat. iepriekš šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Šo judikatūras sniegtā pierādīšanas pienākuma definīciju neietekmē pamatnostādnes noteiktais nosacījums, saskaņā ar kuru iepriekš noteikta finanšu korekcija nozīmē, ka pastāv "būtiska bezdarbība skaidri noteiktu Kopienas tiesību

normu piemērošanā”. Pirmkārt, šis nosacījums ir jāapskata kopā ar iepriekšējo pamatnostādņu rindkopu, saskaņā ar kuru iepriekš noteiktas finanšu korekcijas ir jāveic tad, ja Komisija konstatē, ka Regulā tieši pieprasītais pārbaudes pasākums “vai kas ir netieši nepieciešams skaidri izteiktas normas ievērošanai” netiek veikts pienācīgā veidā. Otrkārt, pieprasīt Komisijai ne tikai to, lai tā iesniedz pierādījumus par nopietnām un saprātīgām šaubām, bet arī pierādīt būtisku bezdarbību, kas ir pieļauta, piemērojot skaidri izteiktas Kopienu tiesību normas, ir pretēji Tiesas pastāvīgajai judikatūrai par pierādīšanas pienākumu, proti, judikatūrai, kas ir radusies pēc pamatnostādņu pieņemšanas (skat. attiecībā uz vienlaicīgu šīs judikatūras un pamatnostādņu piemērošanu, Tiesas 2003. gada 9. janvāra spriedumu lietā C-157/00 Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-153. lpp., 28., 29., 35. un 36. punkts, un 2005. gada 24. februāra spriedumu lietā C-318/02 Nīderlande/Komisija, Krājumā nav publicēts, 34. un 35. punkts).”

28 Tādējādi Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 34. punktā norādīja, ka atbilstoši šiem apsvērumiem ir jāpārbauda Beļģijas valdības sniegtie argumenti pret motīviem, ar kuriem Komisija bija pamatojusi apstrīdēto lēmumu.

29 Veicot kopīgu pirmā pamata un otrā pamata pirmās daļas analīzi, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 47.–50. punktā ar nosaukumu “Par Komisijas atklāto neprecizitāšu nozīmi” uzskatīja, ka starpība starp deklarēto platību un ĢIS platību, kas tika atklāta administratīvās pārbaudes laikā, ir tāda neprecizitāte, kura norāda uz iespējamiem pārkāpumiem atbalsta pieprasījumos, radot ELVGF zaudējumu risku.

30 Pirmās instances tiesa šī paša sprieduma 49. punktā norādīja, ka spēkā esošais teksts faktiski apstākļu laikā nenoteica pienākumu dalībvalstīm izmantot ĢIS. Tomēr tā uzskatīja, ka, izveidojot ĢIS pirms tas kļuva par obligātu vai pirms bija novecojusi ar satelīta palīdzību veiktā uzņemšanu no attāluma pārbaudes rezultātu vispārināšana, Beļģijas iestādes bija nodrošinātas ar tādu pārbaudes instrumentu, kas varēja sniegt

attiecīgas norādes, tādējādi pārsniedzot Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktā tieši noteiktos pienākumus. Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija nevarēja ignorēt šo elementu nopietnu un saprātīgu šaubu esamības noteikšanas laikā, skaidri norādot ELVGF zaudējumu risku, tikai tāpēc, ka sistēma, kas to atklāja, nebija obligāta vai nebija paredzēta šim mērķim.

31 Tālāk Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 52. punktā piekrīt, ka faktisko apstākļu laikā spēkā esošais tiesiskais regulējums tieši nenoteica, ka dalībvalstīm ir jāievēro Komisijas kopsavilkuma ziņojumā noteiktie pārbaudes noteikumi. Tomēr saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli, pamatojoties uz judikatūru Tiesas 1990. gada 12. jūnija spriedumā lietā C-8/88 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-2321. lpp., 16. punkts) un 2005. gada 14. aprīļa spriedumā C-468/02 Spānija/Komisija (Krājumā nav publicēts, 35. punkts), šie pienākumi reaģēt uz neprecizitātēm, kas tika atklātas ar ĢIS, vajadzības gadījumā netieši izrietēja no spēkā esošā tiesiskā regulējuma, saskaņā ar kuru dalībvalstu pienākums ir izveidot efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu.

32 Apstrīdētā sprieduma 53. un 54. punktā Pirmās instances tiesa precizēja, ka no šī tiesiskā regulējuma izrietēja dalībvalstu pienākums organizēt administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas, kas ļauj nodrošināt to, ka formālie un materiālie piemaksu piešķiršanas nosacījumi tiek izpildīti pareizi. Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka no judikatūras izriet arī tas, ka administratīvā pārbaude pirms pārbaudēm uz vietas ir jāveic tādā veidā, lai valsts iestādēm ļautu izdarīt visus iespējamus secinājumus — pārliecību vai šaubas — attiecībā uz atbalsta piešķiršanas nosacījumu izpildi (skat. it īpaši 1996. gada 3. oktobra spriedumu lietā C-41/94 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-4733. lpp., 17. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 40. punkts).

33 Tātad Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 55. punktā uzskatīja, ka, saskaroties ar ELVGF zaudējumu risku, ko skaidri atklāj administratīvā pārbaude, Belģijas iestāžu bezdarbība skaidri ir pielīdzināma tādu pārbaudes pasākumu nepieņemšanai, kuri bija netieši nepieciešami, lai ievērotu spēkā esošās skaidri izteiktās tiesību normas faktisko apstākļu laikā.

34 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 57. punktā secināja, ka Beļģijas iestādēm bija pienākums reaģēt uz neprecizitātēm, ko atklāja ar ĢIS.

35 Tomēr, runājot par Beļģijas Karalistes pieņemtajiem pasākumiem, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 62. punktā uzskatīja, ka šajos apstākļos un ņemot vērā 2001. gada maijā veiktajās pārbaudēs konstatētos faktus Komisijai varēja rasties nopietnas šaubas par deklarēto platību precizitāti un par veikto pārbaudzi efektivitāti.

36 Tālāk apstrīdētā sprieduma 65.–70. punktā Pirmās instances tiesa pieņem Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru, tā kā dati tika saglabāti ĢIS ar novēlošanos, konkrētas lietas netika pārbaudītas uz vietas. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka:

“69. Tā kā Beļģijas valdība nav iesniegusi attiecīgos pierādījumus, kas ļautu atspēkot Komisijas atzinumus par pārbaudzi uz vietas trūkumu novēlotas saglabāšanas dēļ, ir jāsecina, ka noteikts lietu skaits netika šādi pārbaudīts (skat. šajā nozīmē Tiesas 2005. gada 10. novembra spriedumu lietā C-307/03 Itālija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 33.–35. punkts).

70. Šo secinājumu neatspēko tas, ka nevienā tekstā par ELVGF nav paredzēta grafiska saglabāšana pirms katra gada 31. augusta. Skaidri noteikto pienākumu neesamība nevarēja kļūdēt šaubas, kas radās no pārbaudes uz vietas neesamības. Katrā ziņā, ja šis nokavējums ir pamatā pārbaudes neesamībai, tad tas pārkāpj vispārīgo pārbaudes veikšanas pienākumu. Tāpat tas, ka pārbaudes uz vietas tika

veiktas pēc 31. augusta un to rezultātā tika veiktas būtiskas korekcijas, nenozīmē, ka tika veiktas visas nepieciešamās pārbaudes, un nepierāda, ka šīs pārbaudes uz vietas izriet no efektīvas risku analīzes pēc 31. augusta.”

37 Līdz ar to Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 71. un 72. punktā secināja, ka dalībvalsts prasītāja neiesniedza pietiekamus pierādījumus, lai varētu atspēkot Komisijas nopietnas un saprātīgas šaubas attiecībā uz pārbaudžu uzticamību, kas radās no nepietiekamas ar ĢIS atklāto neprecizitāšu ņemšanas vērā un no pārbaudes neesamības. Līdz ar to tā uzskatīja, ka Komisijai bija tiesības piemērot finanšu korekciju. Šajos apstākļos pirmais pamats, kā arī otrā pamata pirmā daļa tika noraidīts.

38 Attiecībā uz otrā pamata otro daļu, kas ir pamatota ar ELVGF zaudējumu reālā riska neesamību, un trešo pamatu, kas ir pamatots ar nesamērīgo iepriekš noteiktas korekcijas raksturu attiecībā uz reālo ELVGF zaudējumu risku, kurus Pirmās instances tiesa izvēlējās apskatīt kopā, tiesa neizmantoja Beļģijas Karalistes norādīto aprēķina metodi, lai pierādītu iespējami nesamērīgo piemēroto finanšu korekciju raksturu. It īpaši tā apstrīdētā sprieduma 88. un 90. punktā uzsvēra, ka Beļģijas valdības norādītajās ekstrapolācijās, kurām bija jāpierāda maksimālie ELVGF ciestie zaudējumi, netika ņemta vērā nepamatoto maksājumu piedziņa un tas, ka nebija zināms, vai tās ietvēra lietas, kurās dati tika saglabāti ar novēlošanos.

39 Tā kā šī dalībvalsts nevarēja pierādīt maksimālo ELVGF ciesto zaudējumu, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 92. un 93. punktā nosprieda, ka Komisija pareizi varēja piemērot iepriekš noteiktu korekciju un ka, tā kā tika noteikta viszemākajā pamatnostādnes paredzētajā līmenī, proti 2 %, un tā kā šīs pamatnostādnes Beļģijas Karaliste neapstrīdēja, šī korekcija hipotētiski nevarēja pārkāpt samērīguma principu.

40 Tādēļ Pirmās instances tiesa noraidīja otrā pamata otro daļu, kā arī trešo pamatu.

41 Šajos apstākļos prasība tika noraidīta un Beļģijas Karalistei tika piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV — Lietas dalībnieku prasījumi

42 Šajā apelācijas sūdzībā Beļģijas Karaliste lūdz Tiesu:

- atcelt apstrīdēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu;

- pakārtoti, atcelt apstrīdēto spriedumu un, pamatojoties uz Tiesas neierobežoto kompetenci, samazināt finanšu korekciju līdz EUR 1 491 085;

- pakārtoti iepriekšējam prasījumam, atcelt apstrīdēto spriedumu un nosūtīt lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesai;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus par procesu Tiesā un Pirmās instances tiesā.

- 43 Savā iebildumu rakstā Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V — Apelācijas sūdzības pamati

- 44 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Beļģijas Karaliste būtībā izvirza piecus pamatus apstrīdētā sprieduma atcelšanai, kas attiecīgi ir pamatoti ar:

— faktu sagrozišanu;

— Regulas Nr. 3508/92 8. panta, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta pārkāpumu;

— pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu;

— samērīguma principa pārkāpumu un

— tiesību kļūdu attiecībā uz Kopienu tiesu neierobežotas juridiskcijas neesamību par Komisijas nolemtajām finanšu korekciju summām ELVGF lietās.

A — Par pirmo pamatu, kas ir pamatots ar faktu sagrozišanu

1. Lietas dalībnieku argumenti

45 Beļģijas Karaliste apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi faktus, tostarp apstrīdētā sprieduma 47. punktā konstatējot, ka “gadījumā, kad administratīvās pārbaudes rezultātā no ĢIS izriet, ka platības, kas ir deklarētas atbalsta pieteikumā, ir lielākas par ĢIS platībām, šāda starpība ir neskaidrība, kas norāda uz iespējamo pārkāpumu pieteikumā”, jo “ja ĢIS platības vairāk atbilst patiesībai nekā tās, kas norādītas atbalsta pieteikumā, tad atbalsta maksājums par platībām, pamatojoties uz norādītajām platībām, ir nepamatots maksājums prasītāja labā un tātad rada zaudējumus ELVGF.”

46 Šāds apgalvojums atspoguļojot kļūdainu Beļģijas Karalistes ieviestā ĢIS darbības izpratni. Pēc pēdējās domām, tā ir faktu sagrozišana tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa uzskata ĢIS par mērīšanas ierīci, kas vairāk līdzinās reālo platību datiem nekā ražotāja deklarētajiem datiem un līdz ar to atļauj konstatēt neprecizitātes un skaidri identificēt ELVGF zaudējumu risku. Šī dalībvalsts uzskata, ka ĢIS tika izmantots tikai tādēļ, lai identificētu lauksaimniecībā izmantojamās zemes gabalus un novērstu zemes gabalu pārklāšanos, kā arī dubultās deklarācijas, neļaujot noteikt šo zemes gabalu faktisko platību, it īpaši tādēļ, ka konkrētas izmantotās fotogrāfijas bija vecas.

47 Savukārt Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 47. punktā nevis uzskatīja, ka ĢIS ir mērīšanas ierīce, bet — ka neatbilstība starp deklarēto platību un ĢIS platību ļāva rasties nopietnām šaubām par ražotāja deklarētās platības realitāti. Turklāt Beļģijas Karalistes ĢIS izvirzītais mērķis nebija pietiekams no Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta prasību viedokļa, kas

paredzēja, ka atbalsta pieprasījumu administratīvā pārbaude citu starpā ietver jauktās pārbaudes. Jēdziena “citu starpā” izmantošana noteikti nozīmē, ka administratīvā pārbaude papildus jauktām pārbaudēm ietver citus pasākumus.

2. Tiesas vērtējums

- 48 Jāatzīst, ka apstrīdētā sprieduma 47. punktā Pirmās instances tiesa ir vadījusies no konstatējuma, ka, ja deklarētā platība atbalsta pieprasījumā ir lielāka par ĢIS platību, tā ir neprecizitāte, kas norāda uz iespējamo pārkāpumu šajā pieprasījumā. Šajā gadījumā un pieņemot, ka ĢIS platība atbilst vairāk reālajai platībai nekā tā, kas ir deklarēta atbalsta pieteikumā, Pirmās instances tiesa tikai konstatēja, ka šajos apstākļos atbalsta maksājums platībai, vadoties no deklarētās platības, varētu radīt nepamatotu maksājumu pieprasītāja labā un no tā izriet zaudējums ELVGF.
- 49 Pirmās instances tiesa nekādā veidā neapstiprināja, ka ĢIS ir ticams mērīšanas instruments, ko tai cenšas pārņemt Beļģijas Karaliste. Atbildot uz šīs dalībvalsts apgalvojumiem attiecībā uz ĢIS datu neprecizitāti, tā savukārt apstrīdētā sprieduma 48. punktā uzsvēra, ka šo datu neprecizitāte izraisa nevis to nozīmīguma neesamību, bet tieši pretēji to, ka nevar izslēgt ELVGF zaudējumu risku. Tādējādi Pirmās instances tiesa ir atzinusi ĢIS datus par neprecīziem. Tomēr, konstatējot, ka šāda neprecizitāte neļauj noskaidrot, vai šis zaudējums ir reāls vai nav, no tā tika secināts, ka šādi atklātās neprecizitātes norāda uz ELVGF zaudējumu risku.
- 50 Patiesībā Pirmās instances tiesa it īpaši apstrīdētā sprieduma 49. punktā ĢIS uzskatīja nevis par mērīšanas ierīci, bet par pārbaudes instrumentu, ar kuru var novērtēt deklarētās platības. Tādējādi tā neuzskatīja datus par platībām ĢIS par vairāk ticamiem salīdzinājumā ar datiem atbalsta pieprasījumos.

51 Runājot par ĢIS spēju atklāt neprecizitātes, ir jāatzīst, ka gan deklarētās platības, gan ĢIS platības *in fine* izriet no ražotāju deklarācijām, pirmā veida platības ir tās, kuras lauksaimnieks ir norādījis atbalsta pieprasījuma pieteikumā, bet otrā veida platības izriet no tā manuāli veiktām atzīmēm uz aerofotouzņēmumiem.

52 Tomēr, neveicot ne deklarēto platību, ne ĢIS rezultātā noteikto platību pārbaudi uz vietas vai cita veida papildu pārbaudes, ne vienas, ne otras nevar uzskatīt par precīzām. Līdz ar to pretruna starp šiem diviem informācijas avotiem var radīt neprecizitātes (skat. šajā sakarā Tiesas 2002. gada 19. septembra spriedumu lietā C-377/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-7421. lpp., 48. punkts, kā arī 2006. gada 12. janvāra spriedumu lietā C-183/03 Vācija/Komisija, 61. un 62. punkts).

53 Tādējādi Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 47. punktā pareizi uzskatīja, ka, ja ar ĢIS palīdzību administratīvajā pārbaudē tiek atklāts, ka deklarētā platība ir lielāka par ĢIS platību, šī starpība ir uzskatāma par neprecizitāti, kas norāda uz iespējamo pārkāpumu šajā pieprasījumā.

54 Līdz ar to pirmais prasības pamats ir jānoraida.

B — Par otro pamatu, kas pamatojas uz Regulas Nr. 3508/92 8. panta, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. panta pārkāpumu

55 Šis pamats būtībā ir sadalīts četrās daļās, kuras ir jāapskata atsevišķi.

1. Par pirmo daļu, kas pamatojas uz Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punkta pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

56 Beļģijas Karaliste uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktu, uzskatot, ka, nodrošinoties ar ĢIS, dalībvalstij bija atbilstošs lauksaimniecībā izmantojamo zemes gabalu mērīšanas instruments, lai gan, pirmkārt, mērīšanas ierīces var izvēlēties tikai dalībvalstis, un, otrkārt, šī dalībvalsts izvēlējās veikt oficiālu mērīšanu ar ģeometrijas palīdzību vai aerofotouzņēmumu, kas uzņemti no kosmosa, foto interpretāciju.

57 Tādējādi Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 49. punktā nevarēja konstatēt, ka Beļģijas iestādes, iegūstot ĢIS, ir saņēmušas pārbaudes instrumentu, kas var sniegt atbilstošas norādes, pārsniedzot minētās regulas 6. panta 2. punktā noteiktos pienākumus.

58 Komisija atgādina, ka Beļģijas iestādes pēc savas iniciatīvas izvēlējās iespēju izmantot aerofotouzņēmumus, lai veiktu administratīvās pārbaudes, kas prasītas Regulā Nr. 3508/92. Līdz ar to tām bija jāizdara visi secinājumi gadījumā, ja pastāv starpība starp deklarēto platību un ĢIS platību, ko tās nav izdarījušas. Turklāt atsauce uz Regulas Nr. 3887/92 6. panta 7. punktu nav nozīmīga, jo šāds noteikums par mērīšanas tehniku attiecas uz lauksaimniecībā izmantojamo zemes gabalu platības noteikšanu pārbaudēs uz vietas.

b) Tiesas vērtējums

59 Jāatgādina — kā tika atzīts šī sprieduma 49. punktā —, ka Pirmās instances tiesa ĢIS nepiešķir mērīšanas instrumenta statusu. Tas, ka apstrīdētā sprieduma 49. punktā tā uzskatīja, ka ĢIS bija pārbaudes instruments, ar ko varēja sniegt attiecīgos norādījumus, pārsniedzot Regulas Nr. 3887/92 6. panta 2. punktā tieši noteiktos pienākumus, šo atzinumu atspēkot nevar.

60 Līdz ar to nevar iebilst pret to, ka Pirmās instances tiesa Beļģijas Karalistes vietā definēja mērīšanas instrumentu, ko tā izmantoja atbilstoši šīs pašas regulas 6. panta 7. punktam, lai noteiktu lauksaimniecībā izmantojamo zemes gabalu platību.

61 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa nav pieņemama.

2. Par otro daļu attiecībā uz netiešiem pienākumiem

a) Lietas dalībnieku argumenti

62 Beļģijas Karaliste iebilst pret to, ka Pirmās instances tiesa ar atpakaļejošu spēku noteica dalībvalstīm pienākumu ievērot Komisijas kopsavilkuma ziņojumā pieņemtus pārbažu noteikumus, kas bija pamatā apstrīdētajam lēmumam, lai gan faktisko apstākļu laikā spēkā esošais tiesiskais regulējums nenoteica, ka tos būtu jāievēro. Gadījumā, ja deklarētā platība bija lielāka par ĢIS platību, dalībvalstu pienākums bija vai nu veikt pārbaudi uz vietas, vai samazināt subsidējamo platību.

- 63 Beļģijas Karaliste uzskata, ka šādu pienākumu noteikšana pārkāpa Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punktu, saskaņā ar kuru pārbaudes uz vietas ir jāveic tikai par būtisku paraugu daļu, kas atspoguļo vismaz 5 % no atbalsta pieprasījumiem.
- 64 Turklāt spēkā esošais tiesiskais regulējums neparedzēja administratīvajā pārbaudē samazināt subsidējamās platības tikai uz ĢIS datu pamata. Šāds samazinājums bija paredzēts atbilstoši Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktam tikai gadījumos, kad deklarētā platība ir lielāka par faktiski noteikto. Tomēr šāda noteikšana bija juridiski iespējama saskaņā ar *ratione temporis* piemērojamām tiesībām tikai pārbaudē uz vietas tās judikatūras nozīmē, kas izriet no Tiesas 2002. gada 28. novembra sprieduma lietā *C-417/00 Agrargenossenschaft Pretzsch (Recueil, I-11053. lpp., 48. punkts)*. Pienākumu samazināt platības administratīvajā pārbaudē skaidri ieviesa Regulas Nr. 2419/2001 31. pants, kas bija piemērojams, tikai sākot no 2002. ražas novākšanas gada.
- 65 Turklāt šādu netiešu pienākumu noteikšana nebija nepieciešama tiktāl, ciktāl dalībvalsts prasītāja bija ņēmusi vērā iepriekš minētās neprecizitātes risku analīzes ietvaros.
- 66 Visbeidzot, šie netiešie pienākumi pārkāpj, pirmkārt, tiesiskās drošības principu ar to, ka tie nosaka ražotājiem sankciju administratīvās pārbaudes stadijā, lai gan šāda sankcija bija paredzēta *ratione temporis* spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā tikai par pārkāpumiem, kas ir konstatēti pārbaudē uz vietas. Otrkārt, tie pārkāpj nediskriminācijas principu ar to, ka tie soda tikai vienu dalībvalsti, kura ieviesa precīzu un efektīvu sistēmu, pamatojoties uz aerofotogrāfijām, kas pārsniedza tās pienākumus administratīvās pārbaudes stadijā.

67 Vispirms Komisija atgādina, ka administratīvā pārbaude ir jāveic par visiem atbalsta pieprasījumiem. Lai šī administratīvā pārbaude būtu lietderīga, Beļģijas Karalistei, konstatējot starpību starp deklarēto un ĢIS platību, vajadzēja rīkoties. Līdz ar to Pirmās instances tiesa pareizi nosprieda, ka Beļģijas iestāžu bezdarbība bija līdzvērtīga pārbaudes pasākumu nepieņemšanai, kas bija netieši nepieciešama, lai ievērotu vienu no spēkā esošajām tiesajām normām faktisko apstākļu laikā. Runa ir nevis par netiešu pienākumu noteikšanu, bet par tādu pienākumu konstatēšanu, kas ir nepieciešami, lai varētu ievērot skaidri izteiktas jau pastāvošas normas.

68 Attiecībā uz netiešo pienākumu samazināt atbalsta aprēķinā vērā ņemamo platību, ja deklarētā platība ir lielāka par ĢIS platību, Komisija apgalvo, ka Tiesas judikatūrā ir paredzēts šis pienākums visu veidu pārbaužu laikā un ka jebkurā gadījumā Beļģijas iestādes varēja uzsākt pārbaudi uz vietas, lai veiktu šo samazinājumu. Turklāt Regulas Nr. 2419/2001 31. panta 2. punkts, paredzot šādu samazinājumu administratīvās pārbaudes stadijā, ir tikai Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta paskaidrojums, kas bija piemērojams *ratione temporis*.

69 Komisija uzskata, ka apgalvojums par tiesisko drošību nav pamatots, ja — kā atgādināja Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 56. punktā — Beļģijas iestādēm bija atļauts uzsākt pārbaudi uz vietas. Turklāt nediskriminācijas princips, ko norāda Beļģijas Karaliste, nav piemērojams tādās situācijās, kurās dalībvalstij atbilstoši Kopienas tiesību aktiem ir izvēles iespēja starp vairākiem tehniskiem variantiem. Ja Beļģijas Karaliste izvēlējās identifikācijas metodi, kas ir precīzāka nekā citu dalībvalstu izvēlētā metode, tai bija pienākums izmantot no šīs ierīces izrietošos datus, lai veiktu pārbaudes saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 6. panta 1. punktu.

b) Tiesas vērtējums

70 Vispirms ir jāatzīst, kā atgādināja arī Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 52. punktā, ka, pat ja Kopienų tiesiskais regulējums attiecībā uz atbalstu un piemaksu piešķiršanu tieši nenosaka, ka dalībvalstīm ir jāievieš uzraudzības pasākumi un kontroles noteikumi, kurus norāda Komisija, ELVGF grāmatojumu noskaidrošanas laikā, šis pienākums var izrietēt — vajadzības gadījumā netieši — no tā, ka atbilstoši minētajam tiesiskajam regulējumam dalībvalstu pienākums ir organizēt efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu (skat. šajā nozīmē iepriekš minēto 1990. gada 12. jūnija spriedumu lietā Vācija/Komisija, 16. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 35. punkts).

71 Līdz ar to rodas jautājums, vai pienākumi, uz kuriem atsaucās Pirmās instances tiesa apstrīdētajā spriedumā, netieši izriet no dalībvalstu pienākuma organizēt efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu un, vajadzības gadījumā, vai šādi pienākumi pārkāpj konkrētus Kopienų tiesību noteikumus.

i) Par apstrīdēto netiešu pienākumu pastāvēšanas apmēru

72 Šajā sakarā ir jāuzsver, pirmkārt, ka Kopienų likumdevējs bija iecerējis administratīvo pārbaudi un pārbaudi uz vietas kā divus pārbaudes līdzekļus, kas, kaut gan esot atšķirīgi, viens otru papildina (skat. iepriekš minēto 1996. gada 3. oktobra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 43. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 39. punkts). Otrkārt, šī administratīvā pārbaude, kas tiek veikta pirms pārbaudes uz vietas, ir jāveic tādā veidā, lai ļautu valsts iestādēm izdarīt visus iespējamus skaidros vai apšaubāmos secinājumus attiecībā uz atbalstu un piemaksu piešķiršanas

nosacījumu izpildi (skat. iepriekš minēto 1996. gada 3. oktobra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 17. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 40. punkts).

73 Tomēr, kā tika konstatēts šī sprieduma 52. punktā, neveicot pārbaudi uz vietas vai cita veida papildu pārbaudi, ne deklarētās platības, ne ĢIS platības nevar apstiprināt kā precīzas. Līdz ar to pretruna starp šiem diviem informācijas avotiem varēja radīt neprecizitātes, kas norādīja uz ELVGF zaudējumu risku.

74 Pastāvot šādām neprecizitātēm, valsts iestādēm vajadzēja izdarīt vajadzīgos secinājumus, proti, pārliecību vai šaubas, par atbalstu piešķiršanas nosacījumu izpildi.

75 No tā izriet, ka šādu neprecizitāšu rezultātā dalībvalstīm bija jāveic pārbaudes pasākumi, proti, pārbaudes uz vietas vai cita veida papildu pārbaudes, un ka šajā sakarā minētās neprecizitātes vienkārši ņemt vērā risku analizē izrādījās nepietiekami, lai kļiedētu šaubas attiecībā uz deklarēto platību neprecizitāti.

76 Līdz ar to Beļģijas Karalistes argumenti, ar kuriem tā cenšas apstrīdēt to, ka šajā lietā pastāv netieši pienākumi veikt pārbaudes uz vietas vai citas administratīvas pārbaudes, ir jānoraida kā nepamatoti.

77 Tādā pašā veidā ir jāatzīmē, ka apstrīdētā sprieduma 71. punktā Pirmās instances tiesa varēja pareizi secināt, ka ir jāņem vērā ar ĢIS palīdzību atklātās neprecizitātes un to jādara, lai gan risku analizē tiek ņemti vērā šo neprecizitāšu riski.

78 Attiecībā uz apstrīdētā sprieduma 51. punktā noteiktā pienākuma veikt samazinājumu apjomu, kaut arī Pirmās instances tiesa uzskatīja — kā tas ir nākošajā šī sprieduma punktā —, ka šis pienākums izriet vajadzības gadījumā netieši no dalībvalstu pienākuma organizēt efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu, tā tomēr skaidri nenoteica šī pienākuma apjomu. Līdz ar to trūkumi papildu pārbaudēs, kas pamatojas uz pārbaūžu uz vietas neesamību un/vai deklarētās platības nesamazināšanu, par ko tiek debatēts Pirmās instances tiesā, ir izprotami tikai saistībā ar kopsavilkuma ziņojumu, kurā šie iebildumi sākotnēji tika formulēti un attīstīti.

79 Kā tika izklāstīts arī šī sprieduma 19. un 20. punktā, Komisija minētā ziņojuma B.7.1.1. punktā būtībā pārmeta šai dalībvalstij, ka tā pietiekami rūpīgi neizskatīja tās neprecizitātes, kas tika atklātas administratīvajā pārbaudē, un B.7.1.3. punktā — ka tā nesamazināja deklarētās platības un/vai neveica pārbaudes uz vietas, ja administratīvajā pārbaudē tika atklātas neprecizitātes. Komisija, protams, norādīja, ka atšķirība starp deklarētajām platībām un ĢIS platībām, kas tika konstatēta administratīvās pārbaudes laikā, juridiski varēja pamatot atbalsta apmēra samazinājumu, bet tomēr tā nenosprieda par konkrētajiem noteikumiem, kas ļautu veikt šādu samazinājumu.

80 No tā izriet, ka Komisija nepieprasīja, lai Beļģijas Karaliste samazinātu subsidējamās platības, kā arī šis dalībvalsts atbalstu, pamatojoties tikai uz ĢIS datiem.

81 Turklāt šī dalībvalsts nevarēja pārņemt Pirmās instances tiesai, ka tā būtu pieprasījusi apstrīdētā sprieduma 51. un 52. punktā, lai tā samazina deklarētās platības, pamatojoties tikai uz ĢIS platību datiem. Līdzīga veida prasības nav arī apstrīdētajā spriedumā.

82 Tā rezultātā iebildumi saistībā ar iespējamo pienākumu samazināt deklarētās platības, pamatojoties uz ĢIS platībām, ir jānoraida kā nepamatoti.

ii) Par Netiešo pienākumu neatbilstību konkrētām Kopienų tiesību prasībām

83 Vispirms, pieņemot, ka atbilstoši Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktam, kas ir piemērojams *ratione temporis*, jebkuru subsīdijas samazinājumu var veikt tikai uz likumīgi konstatēto platību pamata, šajā gadījumā — pārbaudē uz vietas, ir jāatzīst, ka jebkurā gadījumā tas bija atļauts dalībvalstij prasītājai, kas veica pārbaudi, lai samazinātu subsidējamo platību.

84 Līdz ar to Pirmās instances tiesai nevar pārnest, ka tā nav ievērojusi Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktu un judikatūru, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch*, jo tā ir uzskatījusi, ka Beļģijas iestādēm bija pienākums attiecīgā veidā rīkoties saistībā ar neprecizitātēm, ko atklāj ar ĢIS palīdzību administratīvās pārbaudes stadijā.

85 Jebkurā gadījumā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 3887/92 mērķi atbilstoši tās septītajam un deviņtajam apsvērumam ir efektīvi kontrolēt noteikumu ievērošanu Kopienų atbalstu jomā un ieviest noteikumus efektīvai pārkāpumu un krāpšanas novēršanai un sodīšanai par tiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch*, 33. punkts).

- 86 Tādējādi, pastāvot neprecizitātēm attiecībā uz deklarēto platību precizitāti, pienākums veikt pārbaudes uz vietas un/vai samazināt deklarētās platības pēc tam, kad ir noteiktas minētās platības, nav pretējs piemērojamajam tiesiskajam regulējumam un faktiski izpilda šī tiesiskā regulējuma mērķus, kas ir atgādināti šī sprieduma iepriekšējā punktā.
- 87 Tātad ir jāatzīst, ka Pirmās instances tiesas atzītie netiešie pienākumi nekādā veidā nepārkāpj Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punktu, saskaņā ar kuru pārbaude uz vietas būtu jāveic tikai par būtisku paraugu, kas atspoguļo vismaz 5 % no atbalsta pieprasījumiem.
- 88 Pirmkārt, šis noteikums paredz dalībvalsts veikto pārbaudi vismaz par 5 % no atbalsta pieteikumiem, kas neizslēdz to, ka pārbaudes varētu veikt par lielāku pieprasījumu daļu, un, otrkārt, kā Pirmās instances tiesa konstatēja apstrīdētā sprieduma 56. punktā, lietas, kurās ir atklātas neprecizitātes, ir tikai no 2,1 % līdz 4 % no visiem atbalsta pieprasījumiem.
- 89 Attiecībā uz iespējamo tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jāuzsver, ka administratīvajā pārbaudē, ja neprecizitātes norāda iespējamo deklarēto platību pārāk augstu novērtējumu, atbalsta apmēru varētu koriģēt, pamatojoties uz pārbaudē uz vietas faktiski noteikto platību.
- 90 Līdz ar to Beļģijas Karaliste nevar lauksaimnieku labā atsaukties uz tiesiskās drošības principu, ja tie iebilst pret subsidējamās platības samazināšanu administratīvās pārbaudes laikā.

- 91 Attiecībā uz iespējamo vienlīdzīgās attieksmes principa pārkāpumu vispirms jānorāda, ka katrs gadījums ir jānovērtē atsevišķi, lai konstatētu, vai minētā dalībvalsts, izpildot ELVGF finansētos darījumus, ir vai nav ievērojusi no Kopienu tiesībām izrietošās prasības, un, ja tās nav ievērotas, — kādā apmērā tas ir noticis (2000. gada 18. maija spriedums lietā C-242/97 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-3421. lpp., 129. punkts, un 2001. gada 20. septembra spriedums lietā C-263/98 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-6063. lpp., 132. punkts).
- 92 Tas nenozīmē, ka dalībvalstij nav atļauts atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Tomēr tā to var darīt tikai tiktāl, ciktāl norādītie gadījumi ir vismaz salīdzināmi, ņemot vērā visus tos raksturojošos elementus, kuru starpā it īpaši ir laika posms, kurā tika veiktas izmaksas, attiecīgās nozares un norādīto pārkāpumu raksturs (skat. iepriekš minēto 2000. gada 18. maija spriedumu lietā Beļģija/Komisija, 130. punkts, un iepriekš minēto 2001. gada 20. septembra spriedumu lietā Beļģija/Komisija, 133. punkts).
- 93 Tālāk jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai aizliegta diskriminācija pastāv gadījumā, kad salīdzināmas situācijas tiek risinātas atšķirīgi, ja vien šāda rīcība nav objektīvi pamatota (šajā nozīmē skat. 1994. gada 18. maija spriedumu lietā C-309/89 *Codorniu/Komisija*, *Recueil*, I-1853. lpp., 26. punkts, un 2001. gada 13. septembra spriedumu lietā C-375/99 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-5983. lpp., 28. punkts).
- 94 Tā kā Beļģijas Karalistei brīvprātīgi ieviestās sistēmas dēļ bija attiecīga informācija, kuras citām dalībvalstīm nebija, jo tās neizmantoja šādu neobligāto sistēmu faktisko apstākļu laikā, tad Beļģijas Karalistes situācija un citu dalībvalstu situācija nav salīdzināmas (šajā nozīmē skat. iepriekš minēto 2001. gada 20. septembra spriedumu lietā Beļģija/Komisija, 135. un 136. punkts, kā arī iepriekš minēto 2001. gada 13. septembra spriedumu lietā Spānija/Komisija, 29. punkts).

95 No tā izriet, ka, tā kā situācijas nav salīdzināmas, tad vienlīdzīgas attieksmes princips nav pārkāpts.

96 Tā rezultātā apstrīdētā sprieduma 49. punktā, apgalvojot, ka Komisija nevarēja ignorēt neprecizitātes šajā lietā tāpēc, ka sistēma, ar ko tās atklāja, nebija obligāta vai tā nebija tam paredzēta, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu.

97 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata otro daļu nevar pieņemt.

3. Par trešo daļu attiecībā uz pielaižu robežas piemērošanu administratīvās pārbaudes stadijā

a) Lietas dalībnieku argumenti

98 Šajā daļā Beļģijas Karaliste pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārkāpa Regulas Nr. 3508/92 8. pantu un Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu ar to, ka tā kļūdaini uzskatīja, ka Beļģijas kontroles sistēma nebija efektīva, jo tajā nebija paredzēta tālāka rīcība pēc ĢIS datu saņemšanas. Pirmās instances tiesa varēja pamatot Beļģijas valdības argumenta noraidīšanu tikai ar vienu iemeslu, kas bija tiesiski kļūdaini, proti, ka nekāda pielaižu robeža nav piemērojama administratīvās pārbaudes stadijā.

- 99 Komisija uzskata, ka pielaišanas robeža, ko norādīja Beļģijas iestādes, attiecās tikai uz fizisku pārbaudi un ar šo pārbaudes veidu saistītām neprecizitātēm. Tas nevar pamatot pielaišanas robežu administratīvajās pārbaudēs, ja references zemes gabalu platība ir jānosaka pirms jebkura pieprasījuma un jebkura veida pārbaudēm, ieskaitot administratīvo pārbaudi.
- 100 Komisija atzina, ka pielaišanas robeža ir pieņemama sākotnējā references zemes gabalu izveidē, kas tiek veikta atbilstoši Regulas Nr. 3508/92 4. pantam, bet šādu robežu, kad sistēma jau ir ieviesta, nevar izmantot atkārtoti un turpināti, kā darīja Beļģijas iestādes.

b) Tiesas vērtējums

- 101 Jānorāda, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 60. punktā skaidri uzskatīja, ka pielaišanas robeža nav pieņemama administratīvās pārbaudes stadijā. Tomēr apstrīdētā sprieduma 61. punktā tā konstatēja, ka Beļģijas iestāžu veiktās pārbaudes nevar novērst to, ka atbalstus izmaksā bez papildu izmeklēšanas par konkrētām lietām, kurās neprecizitāte ir vairāk nekā 5 %, un par visām lietām, kurās neprecizitāte ir mazāk nekā 5 %.
- 102 Līdz ar to neatkarīgi no jautājuma par 5 % pielaišanas robežas piemērojamību administratīvās pārbaudes stadijā Pirmās instances tiesa jebkurā gadījumā konstatē trūkumus veiktajās pārbaudēs attiecībā uz lietām, kurās ir vairāk nekā 5 % atšķirība starp deklarēto platību un ĢIS norādīto platību.

103 Tā rezultātā otrā pamata trešā daļa ir neefektīva.

4. Par ceturto daļu attiecībā uz novēlotu datu saglabāšanu ĢIS

a) Lietas dalībnieku argumenti

104 Ar šo daļu Beļģijas Karaliste vēlas pierādīt, ka Pirmās instances tiesa pārkāpa Regulas Nr. 3508/92 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 3887/92 6. un 9. pantu ar to, ka tā kļūdaini uzskatīja, ka Beļģijas iestāžu ieviestā kontroles sistēma nebija efektīva novēlotas grafisko datu saglabāšanas ĢIS dēļ.

105 Šī dalībvalsts tāpat pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā neizpildīja pienākumu norādīt pamatojumu argumentācijai apstrīdētā sprieduma 65.–70. punktā. Pirmās instances tiesa it īpaši nav pamatojusi, kādā veidā grafiskā saglabāšana un risku analīze, kas ir veikta pēc 31. augusta, ir nokavējums, ja nepastāv atsauce uz šādu datumu tiesiskajā regulējumā. Tādā pašā veidā tā nepieņēma Beļģijas valdības argumentus, saskaņā ar kuriem pārbaudes uz vietas, kas ir veiktas pēc 31. augusta, bija tikpat efektīvas kā pirms šī datuma veiktās tiktāl, ciktāl konkrētām kultūrām nopļautie lauki septembrī un oktobrī vēl nav aparti, bet citām kultūrām ražas novākšana notiek tikai oktobra beigās vai pat novembra sākumā.

106 Komisija uzskata, ka iebildums Pirmās instances tiesā attiecas nevis uz novēlotām pārbaudēm uz vietas, kā to, šķiet, saprot Beļģijas Karaliste, bet uz novēlotu grafisko datu iekļaušanu ĢIS. Šī novēlota datu saglabāšana ĢIS neļāva laikus uzsākt

administratīvās pārbaudes, līdz ar to liedzot vai aizkavējot vēlākas pārbaudes uz vietas. Beļģijas iestādes turklāt ir atzinušas, ka novēlotai grafisko datu saglabāšanai ĢIS bija ietekme uz atbalsta pieteikumu izvēli risku analīzes ietvaros.

b) Tiesas vērtējums

¹⁰⁷ Vispirms ir jāuzsver, kā to atgādināja arī Komisija, ka apstrīdētā sprieduma 65.–70. punktā Pirmās instances tiesa izvērtēja nevis pēc 31. augusta veikto pārbaūžu uz vietas efektivitāti, bet datu par platībām novēlotu saglabāšanu ĢIS, kas vēlāk liedza laikus uzsākt administratīvās pārbaudes, tādējādi liedzot arī veikt pārbaudes uz vietas.

¹⁰⁸ Attiecībā uz pamatojuma trūkumu šajā sakarā Beļģijas valdības sniegtie argumenti nav pamatoti. Apstrīdētā sprieduma 70. punktā Pirmās instances tiesa paskaidroja iemeslus, kādēļ tā uzskatīja, ka novēlota saglabāšana varēja radīt šaubas par vēlāko pārbaūžu ticamību. Tā arī nosprieda, ka šis secinājums netika apstrīdēts, jo nevienā uz ELVGF attiecīgā tekstā nebija paredzēta grafiskā saglabāšana pirms katra gada 31. augusta.

¹⁰⁹ Attiecībā uz šo Pirmās instances tiesas secinājumu pamatotību Tiesai jau ir bijusi iespēja konstatēt, ka atbilstoši Regulas Nr. 3887/92 mērķim un sistēmai ir nepieciešams interpretēt tās 6. panta 3. punkta otro daļu tādējādi, ka gan sākotnējās, gan papildu pārbaudes ir jāveic tad, kad vēl ir saglabājušies laukaugu [atlikumu]

pierādījumi vai papuves zemēs, par kurām tiek saņemti maksājumi, jebkurā gadījumā — pašreizējā gada laikā (skat. 2004. gada 7. oktobra spriedumu lietā C-153/01 Spānija/Komisija, Krājums, I-9009. lpp., 152. punkts).

- 110 Tiesa turpināja, uzsverot, ka, rūpējoties par efektivitāti, jāveic pārbaudes uz vietas platībās, kurās audzē laukaugus, pirms ražas novākšanas un platībās, kuras atstātas papuvēs, pirms izbeidzas pienākums turēt zemes atmatā, proti, līdz attiecīgā gada 31. augustam. Jebkurā gadījumā — jo pārbaudes būs vēlākas, jo lielāka iespējamība, ka Komisija pamatoti secinās, ka minētās pārbaudes nesniedz vajadzīgo garantiju līmeni par pieteikumu likumību un ka zaudējumu risks ELVGF būs ievērojams (iepriekš minētais 2004. gada 7. oktobra spriedums lietā Spānija/Komisija, 153. punkts).
- 111 Tādējādi no judikatūras skaidri izriet, ka laika elements saistībā ar mērķi novērtēt dalībvalsts veikto pārbaūžu par laukaugiem novēloto raksturu atbilst ražas novākšanas laika posmam. Šajā sakarā Beļģijas Karaliste pati ir atzinusi, it īpaši savas apelācijas sūdzības 104. punktā, ka konkrētām kultūrām ražas novākšana notiek pirms 31. augusta.
- 112 Tomēr datu par platībām saglabāšana ĢIS ir priekšnoteikums, kas ir nepieciešams, lai izvēlētos, it īpaši pamatojoties uz risku analīzi, tos atbalsta pieprasījumus, kurus ir jāpārbauda uz vietas.
- 113 No tā izriet, ka Komisija varēja izmantot šo datumu, lai novērtētu — kā tas ir arī izklāstīts apstrīdētā sprieduma 65. punktā — ĢIS saglabāto datu procentu minētajā datumā un tādēļ novērtēt šīs dalībvalsts ieviestās kontroles sistēmas ticamību.

114 Tā rezultātā Pirmās instances tiesa pareizi ir uzskatījusi, ka datu saglabāšanu ĢIS, kas ir veikta pēc 31. augusta, varētu uzskatīt par novēlotu. Tādā pašā veidā tā varēja pareizi uzskatīt, ka šajos apstākļos Komisija — kā tas tika atzīts arī apstrīdētā sprieduma 67. punktā — nevarēja turpināt uzskatīt, ka šī saglabāšana neļāva laikus uzsākt administratīvās pārbaudes, tādējādi liedzot arī veikt pārbaudes uz vietas, un ka — kā tas tika secināts minētā sprieduma 69. punktā — konkrētā lietu skaitā netika veikta šī pēdējā veida pārbaude.

115 Tātad otrā pamata ceturto daļu nevar pieņemt.

116 Līdz ar to, tā kā otrā pamata pirmās trīs daļas arī tika noraidītas, šis pamats ir jānoraida.

C — Par trešo pamatu, kas pamatots ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

117 Beļģijas Karaliste uzskata, ka apstrīdētā sprieduma 29.–71. punktā norādītais pamatojums ir acīmredzami nepietiekams un/vai pretrunīgs.

118 Pirmkārt, apstrīdētā sprieduma 33. punktā Pirmās instances tiesa, neveicot analīzi, akceptēja Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru pamatnostādnēs noteiktais nosacījums — kurš paredz, ka iepriekšēja finanšu korekcija nozīmē, ka pastāv būtiska

bezdarbība tiešo Kopienu tiesību normu nepiemērošanā, — ir jāapskata kopā ar šo pamatnostādņu iepriekšējā rindkopā esošo nosacījumu, proti, ka iepriekš noteiktas korekcijas ir jāveic tad, ja Komisija konstatē, ka regulā tieši pieprasīts vai skaidri izteiktas normas ievērošanai netieši vajadzīgais kontroles pasākums netika veikts pienācīgā veidā. Tomēr šāds apgalvojums ir pretrunā šo pamatnostādņu noteikumiem, kuros šis nosacījums par būtisku bezdarbību tiešo Kopienu tiesību normu piemērošanā ir saistīts ar pārbaudes procedūras dabu un spēju to pilnveidot.

119 Otrkārt, Pirmās instances tiesa neatbildēja uz Beļģijas valdības argumentu, saskaņā ar kuru Komisijas kopsavilkuma ziņojumā ieteiktie pienākumi, proti, neprecizitāšu gadījumā veikt vai nu pārbaudi uz vietas, vai samazināt subsidējamās platības, bija pretēji piemērojamam tiesiskajam regulējumam un Tiesas judikatūrai, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Agrargenossenschaft Pretzsch*.

120 Treškārt, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 52. punktā uzskata, ka Komisija pareizi noteica pārbaudes noteikumus, kas ir izklāstīti kopsavilkuma ziņojumā. Tomēr iepriekšējā apstrīdētā sprieduma punktā Pirmās instances tiesa bez pamatojuma apstiprināja, ka Komisija ir noteikusi, ka šīm iestādēm ir jāveic vai nu pārbaude uz vietas, vai subsidējamās platības samazināšana, vai cita veida administratīva pārbaude, pat ja minētais ziņojums nekādā veidā neminēja šīs cita veida administratīvās pārbaudes.

121 Ceturtkārt, Pirmās instances tiesas apgalvojumi, kas ir attiecīgi ietverti apstrīdētā sprieduma 60. un 70. punktā, ir pretrunīgi. Beļģijas Karaliste uzskata, ka vai nu risku analīze kopumā nav efektīva pielaižu robežas piemērošanas dēļ, vai tā ir efektīva, bet tikai attiecībā uz tiem atbalsta pieprasījumiem, kuru saglabāšana notika pirms 31. augusta.

- 122 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa izpildīja pienākumu norādīt pamatojumu, it īpaši apstrīdētā sprieduma 52. un 57. punktā atgādinot, ka dalībvalstu pienākums ir organizēt efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu un ka Beļģijas iestādēm bija pienākums reaģēt uz neprecizitātēm, ko atklāja ar ĢIS.
- 123 Turklāt Komisija uzskata, ka apstrīdētā sprieduma 60. un 70. punkts neietver pret-runas, jo Pirmās instances tiesa šajos divos minētā sprieduma punktos analizē divus atšķirīgus neprecizitāšu veidus.

2. Tiesas vērtējums

- 124 Vispirms attiecībā uz iespējamo pretrunu un/vai nepietiekamu pamatojumu, kas ir apstrīdētā sprieduma 33. punktā, jānorāda, ka pats fakts, ka procedūra būtu piln-veidojama, nepamato finanšu korekciju. Ir jāpastāv būtiskai bezdarbībai, nepiemē-rojot skaidri izteiktas Kopienų tiesību normas, un šādai bezdarbībai ir jārada ELVGF faktisku zaudējumu vai pārkāpumu risks (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Nīderlande/Komisija, 34. punkts, un 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-5/03 Grie-ķija/Komisija, Krājums, I-5925. lpp., 51. punkts).
- 125 Beļģijas Karaliste uzskata — tā kā Pirmās instances tiesa nepaskaidroja, kāpēc minētā norma, ko Komisija pārņēma savās pamatnostādnēs, ir jāskata kopā ar pamatnos-tādnēs iekļauto normu, saskaņā ar kuru iepriekš noteiktas korekcijas ir jāveic, ja Komisija konstatē, ka Regulā pieprasītais vai skaidri izteiktas normas ievērošanai netieši nepieciešamais pārbaudes pasākums netika veikts.

126 Šajā sakarā jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa kopīgu pamatnostādņu noteikumu apskatīšanu pamatoja cita starpā ar normām par pierādīšanas pienākumu strīdos saistībā ar ELVGF grāmatojumu noskaidrošanu. Šāds pamatojums ir pietiekams. Lai gan šī sprieduma 124. punktā ir norādīta normas *prima facie* piemērojamība, var piemērot iepriekš noteiktas finanšu korekcijas, pat ja netieši izteikto normu piemērošanā ir konstatēta bezdarbība, ja vien šo normu ievērošana ir nepieciešama, lai ievērotu skaidri noteiktu normu (par iepriekš noteiktu korekciju saistībā ar netiešo pienākumu pārkāpumu skat. iepriekš minēto 2003. gada 9. janvāra spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 28. un 37. punkts).

127 Tālāk attiecībā uz iespējamo šīs lietas netiešo pienākumu nesaderību ar Kopienu tiesisko regulējumu, šķiet, ka, ņemot vērā šī sprieduma 84. punktā norādīto, Pirmās instances tiesai nevajadzēja analizēt norādīto pretrunu.

128 Attiecībā uz apstrīdētā sprieduma 51. punktu jāatgādina, ka tajā ir izklāstīti Beļģijas Karalistes apgalvojumi, kas uzskatīja, ka Komisija gadījumā, ja tiek konstatētas neprecizitātes, ir noteikusi vai nu veikt pārbaudes uz vietas, vai samazināt platību apmēru, vai veikt citas administratīvas pārbaudes.

129 Tomēr, runājot par “citām administratīvām pārbaudēm”, ir jāatzīst, ka kopsavilkuma ziņojuma B.7.1. punktā Komisija jau pārmeta šai dalībvalstij papildu izmeklēšanas neesamību, proti, šajā gadījumā citu pārbaužu neveikšanu, ieskaitot administratīvo pārbaužu par atbalsta pieprasījumiem, kuriem platību starpība pārsniedza 5 %. No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa nepārsniedza iebildumus, kas ir apstrīdētajā lēmumā, un tāpat tai nebija jāformulē konkrēts pamatojums šajā sakarā.

130 Visbeidzot, attiecībā uz apstrīdētā sprieduma 60. un 70. punktu jākonstatē, ka Pirmās instances tiesas divi atšķirīgie secinājumi nav pretrunā.

131 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešo pamatu jānoraida kā nepamatotu.

D — *Par ceturto pamatu, kas pamatots ar samērīguma principa pārkāpumu*

1. Lietas dalībnieku argumenti

132 Ar šo pamatu Beļģijas Karaliste iebilst, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini piemēroja samērīguma principu, uzskatot, ka Komisija pareizi tai noteica finanšu korekciju EUR 9 322 809 apmērā. Saskaņā ar ekstrapolācijas metodi, ko šī dalībvalsts izskaidroja Pirmās instances tiesā, ELVGF reāli ciestie zaudējumi iespējamo neprecizitāšu dēļ bija EUR 1 079 814 vai maksimums EUR 1 491 085.

133 Turklāt Beļģijas valdība uzskata, ka Pirmās instances tiesa tās ELVGF reāli ciestā zaudējuma aprēķinu kļūdaini noraidīja tikai viena pamata dēļ, proti, ka tā neņēma vērā nepamatoto maksājumu piedziņu un lietas, kurās notika novēlota datu saglabāšana. Tomēr, pat neesot šiem diviem elementiem, šī dalībvalsts uzskata, ka tās ekstrapolācija katrā ziņā atļāva pierādīt nesamērīgo iepriekš noteiktas finanšu korekcijas raksturu, ko piemēroja Komisija.

134 Komisija uzskata, ka Beļģijas iestādēm, veicot sākotnējo ekstrapolāciju, vajadzēja ņemt vērā nepamatoto maksājumu atgūšanu, kas netika izdarīts. Realitātē tās centās iesniegt jaunu ekstrapolāciju apelācijas tiesvedības stadijā, tagad norādot iespējamo maksimālo ELVGF zaudējumu apmēru jau EUR 3 500 000 apmērā.

2. Tiesas vērtējums

135 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā Komisijai ir jāpierāda Kopienų tiesību normu pārkāpums, tiklīdz šis pārkāpums ir konstatēts, dalībvalstij vajadzības gadījumā ir jāpierāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu saistībā ar tās norādītajām finansiālajām sekām (iepriekš minētais 2005. gada 7. jūlija spriedums lietā Grieķija/Komisija, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

136 Attiecībā uz šī veida piemēroto korekciju ir jāatgādina, ka, ņemot vērā pamatnostādnes, ja nav iespējams precīzi novērtēt Kopienų ciestos zaudējumus, Komisija var apsvērt piemērot iepriekš noteiktu korekciju (skat. 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā C-346/00 Apvienotā Karaliste/Komisija, *Recueil*, I-9293. lpp., 53. punkts).

137 Tieši tāds bija gadījums šajā lietā attiecībā uz korekcijas 2 % likmi, ko piemēroja Komisija apstrīdētajā lēmumā, te runa ir par viszemāko piemērojamo likmi (šajā nozīmē skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Apvienotā Karaliste/Komisija, 56. punkts).

138 Šajā sakarā, ja Komisija nevis ir noraidījusi visas ar pārkāpumu saistītās izmaksas, bet izdevusi normas, ar kurām tā ievieš atšķirīgu pieeju atkarībā no neprecizitātēm,

pārbaužu bezdarbības līmeņa un ELVGF zaudējumu riska pakāpes, dalībvalstij ir jāpierāda, ka šie kritēriji ir patvaļīgi un netaisnīgi (šajā nozīmē skat. 1998. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-242/96 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-5863. lpp., 75. punkts, un 1999. gada 22. aprīļa spriedumu lietā C-28/94 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-1973. lpp., 56. punkts, kā arī 2002. gada 21. marta spriedumu lietā C-130/99 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-3005. lpp., 44. punkts).

139 Attiecībā uz iepriekšēju korekciju 2 % apmērā, kas ir piemērota apstrīdētajā lēmumā, Beļģijas Karaliste uzrādīja ekstrapolāciju, ar kuru tā centās pierādīt, ka maksimālais ELVGF ciestais zaudējums bija mazāks par summu, kas izriet no Komisijas piemērotās iepriekš noteiktas korekcijas.

140 Tomēr ir jāatzīst, ka trūkumu gadījumā pārbaudēs ELVGF iespējamā zaudējuma, kas var rasties šo trūkumu dēļ, novērtējumā cita starpā ir jāņem vērā it īpaši atbalsta maksājumu platībām, ko ražotāji ir saņēmuši nepamatoti, piedziņa.

141 Līdz ar to Pirmās instances tiesa pareizi uzskatīja, ka Beļģijas Karaliste nav pierādījusi, ka ELVGF maksimālais iespējamais zaudējums nevarēja būt lielāks par EUR 1 491 085. Šajā sakarā pretēji šīs dalībvalsts apgalvotajam tādēļ, ka netika ņemta vērā nepamatoti samaksāto maksājumu piedziņa, sniegtai ekstrapolācijai nebija pierādījuma vērtības, lai pierādītu šīs finanšu korekcijas nesamērīgo raksturu.

142 Turklāt apelācijas stadijā norādot otro maksimālā ELVGF ciestā zaudējuma, kas var rasties šo iestāžu trūkumu dēļ pārbaudēs, ekstrapolāciju, Beļģijas Karaliste savā veidā apstiprina šo pirmo ekstrapolāciju, kuras Pirmās instances tiesa noraidīja, relatīvo pierādījuma vērtību.

143 No tā izriet, ka Pirmās instances tiesai nevar pārņemt samērīguma principa pārkāpumu.

144 Savas apelācijas sūdzības 122. punktā Beļģijas Karaliste skaidri atsauca uz apstrīdētā sprieduma 93. punktu, kurā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka, ja iepriekš noteiktā korekcija bija viszemākajā pamatnostādnēs paredzētajā līmenī, kas ir 2 %, un ja šīs pamatnostādnes nav apstrīdētas, šī korekcija hipotētiski nevar pārkāpt samērīguma principu. Tomēr šī dalībvalsts šajā sakarā necentās sniegt īpašu argumentāciju, lai apstrīdētu šo Pirmās instances tiesas konstatējumu.

145 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 225. panta, Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kuru atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības atbalstam (skat. 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, Krājums, I-7795. lpp., 49. punkts, kā arī 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-227/04 P *Lindorfer/Padome*, Krājums, I-6767. lpp., 45. punkts).

146 Ņemot vērā iepriekš minēto, ceturtais pamats ir jānoraida.

E — Par piekto pamatu, kas pamatots ar tiesību kļūdu saistībā ar neierobežotas kompetences neesamību par finanšu korekciju summām

1. Lietas dalībnieku argumenti

147 Beļģijas Karaliste uzskata, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, noraidot kā nepieņemamu tās prasību samazināt, pamatojoties uz tās neierobežotu kompetenci, Komisijas nolemtu finanšu korekcijas apmēru.

148 Šī dalībvalsts šajā sakarā apgalvo, ka EKL 229. pants, kas paredz, ka regulas, ko pieņem Eiropas Parlaments kopā ar Padomi, kā arī Padome, var piešķirt Tiesai neierobežotu kompetenci attiecībā uz šajās regulās paredzētajām sankcijām, nav piemērojams. Finanšu sankcijas šajā lietā bija paredzētas nevis regulā, bet Komisijas pamatnostādnēs.

149 Tomēr, pamatojoties uz 2001. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-449/99 P EIB/*Hautem* (*Recueil*, I-6733. lpp.), Beļģijas valdība uzskata, ka Kapienu tiesām var atzīt neierobežotu kompetenci *ex nihilo*.

150 Komisija atgādina principu, saskaņā ar kuru ELVGF var segt tikai tādus izdevumus, kas ir veikti saskaņā ar Kapienu tiesību normām. Tātad tās pienākums ir atteikt jebkuru nepareizi veiktu izdevumu finansēšanu un, ja nav iespējams precīzi noteikt izdevumu summu, kuru ietekmē pārkāpumi, tā var pat atteikt visu izdevumu finansēšanu.

151 Šajā pēdējā gadījumā un lai ievērotu samērīgumu iepriekšēju korekciju sistēma ļauj nošķirt pārkāpumu, piemērojot konkrētas finanšu korekcijas uz zaudējumu riska, kuru budžetam rada dalībvalstu pieļautā Kapienu tiesību normu neievērošana, pamata. Šādi tiek novērts tas, ka to uzskata par pretlikumīgu maksājumu sankciju sistēmu.

152 Runājot par iepriekš minēto spriedumu lietā EIB/*Hautem*, Komisija uzskata, ka Tiesa sev ir atzinusi neierobežoto kompetenci šajā lietā tikai tāpēc, ka strīdam ir īpašs raksturs un šī iemesla dēļ līgumā noteiktai tiesai parasti ir neierobežota kompetence. Tomēr, tā kā ELVGF grāmatojumu noskaidrošana neietver sankcijas, strīdiem šajā jomā nav tādu īpašu pazīmju, kas varētu pamatot šādu atzīšanu.

2. Tiesas vērtējums

153 Ir jāatzīst, ka ELVGF jomā, kā to pareizi ir atgādinājusi arī Pirmās instances tiesa, neviens tiesību noteikums nepiešķir Kopienu tiesām neierobežotu kompetenci, ko paredz EKL 229. pants.

154 Attiecībā uz argumentu, kas pamatojas uz iespējamo Komisijas saskaņā ar šajā lietā pieņemto pamatnostādņu nolemtu finanšu korekciju piespiedu raksturu, ir jāatgādina, ka šāda finanšu korekcija novērš to, ka ELVGF jāsedz tādas summas, kas nav bijušas izdevumu pamatā Kopienu tiesiskajā regulējumā noteikta mērķa izpildei šajā lietā un kas tādējādi nav sankcija (skat. 2001. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-247/98 Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 13. un 14. punkts, kā arī 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā C-332/01 Grieķija/Komisija, Krājums, I-7699. lpp., 63. punkts).

155 Šajos apstākļos Beļģijas valdības argumenti, ka Kopienu tiesām ir jāatzīst neierobežota kompetence attiecībā uz Komisijas nolemtām finanšu korekciju summām ELVGF grāmatojumu noskaidrošanas procedūras ietvaros, nav pamatojami ar apgalvojumu, ka šīs korekcijas ir uzskatāmas par sankciju.

156 Līdz ar to piekto pamatu ir jānoraida kā nepamatotu.

157 Ņemot vērā iepriekš minēto, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

VI — Par tiesāšanās izdevumiem

¹⁵⁸ Atbilstoši Reglamenta 69. panta 3. punkta pirmajai daļai, kas piemērojam apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā lietā jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**

- 2) **Beļģijas Karaliste un Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]